

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci și unu

Symbolismul templului: Dezvăluirea tainelor relației dintre divin și uman

Jeff Pippenger

2024-03-22

Cele două lemne sunt unite pentru a deveni un singur templu. Numărul patruzeci și șase este simbolul templului, iar tot un interval de patruzeci și șase de ani desparte robia regatului de nord de cea a regatului de sud. Când călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii se încheie la timpul sfârșitului, în 1798, un interval de patruzeci și șase de ani unește cele două lemne într-un templu. Între 723 î.Hr. și 677 î.Hr., templul a fost dărâmat și călcat în picioare. În 1798 s-a încheiat călcarea în picioare, iar până în 1844 fusese înălțat un templu. Acolo urmau să devină un singur neam, cu un singur împărat, și să înceteze să mai păcătuiască pentru veșnicie. Acesta a fost planul, dar răzvrătirea din 1863 a amânat planul până în 2001.

Pavel identifică Biserica drept trupul, iar pe Hristos drept capul, și folosește trupul ca simbol al cărnii. Carnea și trupul sunt, pentru Pavel, termeni interschimbabili.

Căci, dacă trăiți după firea pământească, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Romani 8:13.

Templul omenesc este alcătuit după modelul templului lui Dumnezeu. Trupul, care este Biserica, este echivalent cu carnea în templul unei persoane. În templul unei persoane, mintea este capul, iar trupul este carnea.

Căci noi suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. Pentru această pricină va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa, iar ei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; însă eu vorbesc cu privire la Hristos și la Biserică. Efeseni 5:30-32.

Templul pe care Ioan trebuia să-l măsoare, când sunetul celui de-al șaptelea înger a marcat începutul lucrării de încheiere a tainei lui Dumnezeu, era templul lui Dumnezeu, iar templul omului a fost creat după chipul templului lui Dumnezeu. Ele sunt simboluri interschimbabile. Moise a stat pe munte patruzeci și șase de zile când i s-a arătat tiparul pe care trebuia să-l folosească la ridicarea cortului pământesc. Tiparul a fost luat din templul ceresc.

Hristos a fost templul ceresc, arătat în trup, și El reprezintă tiparul templului omenesc, căci oamenii au fost creați după chipul Său. Din acest motiv, tiparul templului omenesc este reprezentat prin patruzeci și șase de cromozomi.

Templele sunt, din punct de vedere profetic, interschimbabile. Astfel, templul pe care i s-a poruncit lui Ioan să-l măsoare era alcătuit doar din două încăperi, fără curte. Prima încăpere reprezintă templul omenesc, Biserica (mireasa), națiunea, trupul, care este carnea. A doua încăpere reprezintă

templul divin, mirele, regele, capul, care este mintea. Făgăduința legământului veșnic, care se împlinește pentru cei o sută patruzeci și patru de mii în zilele de pe urmă, a fost ilustrată prin cei doi lemni din Ezechiel, capitolul treizeci și șapte. Ea a fost ilustrată prin templul lui Ioan, care constă din două încăperi. Ea a fost ilustrată prin definițiile specifice ale lui Pavel privind taina lui Hristos în credincios, nădejdea slavei.

Lucrarea pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii este lucrarea unirii permanente a Dumnezeirii cu omenirea. Această lucrare se împlinește în timpul sunării celei de-a Șaptea Trâmbițe. Acea unire este reprezentată, rând după rând, în felurite moduri în Scripturi. Termenii teologici pentru această lucrare sunt îndreptățirea și sfințirea. Îndreptățirea este lucrarea lui Hristos ca Înlouitor al nostru, iar sfințirea este lucrarea lui Hristos ca Exemplul nostru. Îndreptățirea reprezintă titlul nostru pentru cer, iar sfințirea reprezintă potrivirea noastră pentru cer. Ambele aceste lucrări sunt aduse credinciosului prin prezența Duhului Sfânt. Această lucrare este reprezentată ca scrierea Legii lui Dumnezeu pe inimile și mințile celor care sunt primiți în legământul veșnic.

„Mintea” reprezintă încăperea din templu, unde își are sălașul capul. Mintea este ceea ce se numește natura superioară, în opoziție cu carnea, care este natura inferioară. Mintea este reprezentată de gândurile noastre, iar carnea de simțămintele noastre.

Mulți au parte de o nefericire de prisos. Își abat gândurile de la Isus și le concentrează prea mult asupra sinelui. Exagerează micile dificultăți și rostesc cuvinte de descurajare. Sunt vinovați de marele păcat al cărtirii neîntemeiate față de rânduielile providențiale ale lui Dumnezeu. Pentru tot ceea ce avem și suntem, Îi suntem datori lui Dumnezeu. El ne-a dăruit puteri care, într-o anumită măsură, sunt asemănătoare cu cele pe care le posedă El Însuși; iar noi ar trebui să ne străduim cu osârdie să dezvoltăm aceste puteri, nu pentru a măguli și înălța eul, ci pentru a-L glorifica pe El.

Nu trebuie să îngăduim ca mintea noastră să fie abătută de la loialitatea față de Dumnezeu. Prin Hristos putem și trebuie să fim fericiți și să dobândim deprinderi ale înfrânării de sine. Chiar și gândurile trebuie aduse în supunere față de voia lui Dumnezeu, iar simțămintele sub controlul rațiunii și al religiei. Imaginația nu ne-a fost dată pentru a fi lăsată să se dezlănțuie și să-și urmeze voia proprie, fără niciun efort de înfrânare și disciplină. Dacă gândurile sunt greșite, și simțămintele vor fi greșite; iar gândurile și simțămintele, laolaltă, alcătuiesc caracterul moral. Când hotărâm că, în calitate de creștini, nu suntem datori să ne înfrânăm gândurile și simțămintele, ajungem sub influența îngerilor răi și le invităm prezența și controlul. Dacă cedăm impresiilor noastre și lăsăm gândurile să curgă pe un fâgaș al suspiciunii, îndoielii și cărtirii, vom fi nefericiți, iar viețile noastre se vor dovedi un eșec. Review and Herald, 21 aprilie 1885.

Gândurile și simțămintele, luate împreună, constituie caracterul moral. Caracterul nostru este alcătuit dintr-o fire inferioară și una superioară; mintea este firea superioară, iar dacă gândurile minții sunt sfințite, simțămintele noastre vor fi sfințite. Aceasta pentru că mintea este firea superioară, conducătoare, dintre cele două firi care alcătuiesc umanitatea noastră. "Puterile" care au fost rânduite ca parte a ființei noastre sunt, "într-o anumită măsură", "asemănătoare cu acelea pe

care" Hristos "le posedă", căci am fost creați după chipul Său și "ar trebui să ne străduim cu stăruință să dezvoltăm" acele "puteri".

Facultățile care țin de firea superioară, adică de mintea unei ființe umane, sunt judecata, memoria, conștiința și, mai ales, voința.

Mulți întreabă: „Cum să fac predarea de sine lui Dumnezeu?” Dorești să te dăruiești Lui, dar ești slab în tărie morală, în robia îndoielii și stăpânit de obiceiurile vieții tale de păcat. Făgăduințele și hotărârile tale sunt ca niște funii de nisip. Nu-ți poți stăpâni gândurile, impulsurile, afecțiunile. Cunoașterea făgăduințelor tale călcate și a legămintelor tale nesocotite îți slăbește încrederea în propria-ți sinceritate și te face să simți că Dumnezeu nu te poate primi; dar nu trebuie să deznădăjduiești. Ceea ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea cârmuitoare în firea omului, puterea deciziei sau a alegerii. Totul depinde de acțiunea dreaptă a voinței. Puterea de a alege le-a fost dată oamenilor de Dumnezeu; le aparține s-o exercite. Nu-ți poți schimba inima; nu-i poți da lui Dumnezeu, prin tine însuși, afecțiunile ei; dar poți alege să-I slujești. Îi poți da voința ta; atunci El va lucra în tine și voirea, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Astfel, întreaga ta fire va fi adusă sub stăpânirea Duhului lui Hristos; afecțiunile tale vor fi centrate asupra Lui, gândurile tale vor fi în armonie cu El.

Dorințele după bunătate și sfințenie sunt drepte până la un punct; dar dacă vă opriți aici, nu vor fi de niciun folos. Mulți se vor pierde în timp ce nădăjduiesc și doresc să fie creștini. Nu ajung la punctul de a-și supune voința lui Dumnezeu. Ei nu aleg acum să fie creștini.

Prin exercitarea dreaptă a voinței, se poate produce o schimbare deplină în viața dumneavoastră. Predându-vă voința lui Hristos, vă alăturați puterii care este deasupra tuturor domniilor și puterilor. Veți avea tărie de sus care să vă mențină neclintiți și astfel, printr-o predare neîncetată lui Dumnezeu, vi se va face cu putință să trăiți viața cea nouă, chiar viața credinței. Calea către Hristos, 47, 48.

Puterea voinței este „puterea cârmuitoare” în natura omului, iar cârmuitorul se află în încăperea templului omenesc, care este aliată „cu puterea care este mai presus de toate stăpânirile și puterile”. Locul din templul omenesc unde are loc unirea Dumnezeirii cu umanitatea este cetatea sufletului. Fiecare om are o cetate, iar aceasta este fie ocupată de Hristos, fie de vrăjmașul de căpetenie al lui Hristos.

Când Hristos ia în stăpânire cetatea sufletului, agentul omenesc devine una cu El. Iar cel care este una cu Hristos, păstrând această unitate, întronându-L în inimă și ascultând de poruncile Lui, este la adăpost de cursele celui Rău. Unit cu Hristos, el adună pentru sine harurile lui Hristos și consacră Domnului tăria, eficiența și puterea în câștigarea de suflete pentru El. Prin cooperare cu Mântuitorul, el devine instrumentul prin care lucrează Dumnezeu. Atunci, când vine Satana și se străduiește să ia în stăpânire sufletul, găsește că Hristos l-a făcut mai tare decât cel tare înarmat. Review and Herald, 12 decembrie 1899.

Cetatea sufletului este inima și mintea ființei umane. Făgăduința noului legământ identifică trei făgăduințe principale pentru credincios. I se făgăduiește o țară în care să locuiască, așa cum

Grădina Edenului a fost pentru Adam și Eva, care, la rândul ei, a reprezentat țara făgăduită pentru legământul Său cu Israelul antic, care, la rândul ei, a reprezentat țara slăvită, spirituală, pentru Israelul spiritual, iar toate aceste trei mărturisesc, rând după rând, despre făgăduința pământului înnoit, pentru cei care biruiesc precum El a biruit.

Când Adam și Eva au păcătuțit, au fost „risipiți” din Grădina Edenului timp de „șapte vremuri”, iar după șapte milenii pământul este înnoit, iar Grădina Edenului este restaurată. Risipirea Israelului din vechime timp de „șapte vremuri” a fost prefigurată de risipirea lui Adam și a Evei. Legământul promite o țară în care să se locuiască, iar aceasta era făgăduința Edenului restaurat. Călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii reprezintă escaladarea progresivă a păcatului în cadrul familiei umane, care a început cu păcatul lui Adam.

Celelalte două făgăduințe ale legământului sunt că cei credincioși vor primi un trup nou și o minte nouă, chiar mintea lui Hristos. Trupul este carnea, firea inferioară, iar în raport cu Hristos el este Biserica. Mintea este firea superioară; ea este ceea ce Sora White identifică drept "cetatea sufletului". Pavel învață limpede că primim mintea lui Hristos în momentul în care acceptăm cerințele Evangheliei, când suntem îndreptățiți. El mai învață că nu primim un trup nou și glorificat până la a Doua Venire.

Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță; căci trâmbița va suna, iar morții vor fi înviați nesticăcioși, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca acest trup supus stricăciunii să se îmbrace în nesticăciune, iar acest trup muritor să se îmbrace în nemurire. Iar când acest trup supus stricăciunii se va îmbrăca în nesticăciune, și acest trup muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință. O, moarte, unde-ți este boldul? O, mormântule, unde-ți este biruința? Boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este Legea. 1 Corinteni 15:51-56.

O doctrină — iar Ioan spune că cei ce cred asemenea învățături înșelătoare sunt antihrist — susține că Hristos nu a asumat niciodată un trup supus efectelor păcatului care începuseră să afecteze neamul omenesc de la păcatul lui Adam înoace.

Și orice duh care nu mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup nu este de la Dumnezeu; și acesta este duhul antihristului, despre care ați auzit că vine; și acum deja este în lume. 1 Ioan 4:3.

Vinul Babilonului (Antihristul), care învață „Imaculata Concepție”, pretinde că Maria a fost făcută desăvârșită, așa cum au fost Adam și Eva înainte de păcat, pentru ca nașterea lui Isus să se întemeieze pe o concepere din partea Dumnezeirii (Duhul Sfânt), unită cu o umanitate desăvârșită (Maria). Falsa doctrină a Imaculatei Concepții nu se referă la momentul în care Isus a fost zămislit în pântecele Mariei, ci la modul în care Maria a fost zămislită, în desăvârșirea lui Adam și a Evei. A sugera că trupul pe care Hristos și l-a asumat când a venit să răscumpere omul a fost un trup fără păcat, care nu conținea efectele eredității, este o învățătură a Antihristului.

Căci în lume au pătruns mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup. Acesta este un amăgitor și un antihrist. 2 Ioan 1:7

Când Hristos a înviat, inspirația subliniază în mod atent că El avea atunci un trup proslăvit. Învierea Sa a reprezentat învierea celor dreپți la a Doua Venire, iar acolo primim făgăduința legământului cu privire la un trup nou.

Venise timpul ca Hristos să Se înalțe la tronul Tatălui Său. Ca un biruitor divin, era pe punctul de a Se întoarce cu trofee biruinței în curțile cerești. Înainte de moartea Sa, El declarase Tatălui Său: «Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.» Ioan 17:4. După învierea Sa, a zăbovit pe pământ o vreme, pentru ca ucenicii Săi să ajungă să-L cunoască în trupul Său înviat și slăvit. Acum era gata de despărțire. El adevărase faptul că era un Mântuitor viu. Ucenicii Săi nu mai trebuiau să-L asocieze cu mormântul. Ei puteau să se gândească la El ca fiind slăvit înaintea universului ceresc. Dorința veacurilor, 829.

Făgăduința legământului, a unei țări în care să locuim, se împlinește pe pământul înnoit, când Edenul este restaurat și se încheie împărăstierea, „de șapte ori” (șapte mii de ani), a umanității lui Adam cel dintâi. Făgăduința legământului a unui trup nou și glorificat este împlinită la A Doua Venire, într-o clipire de ochi.

Istoria Betleemului este o temă inepuizabilă. În ea este ascunsă 'adâncimea bogățiilor atât ale înțelepciunii, cât și ale cunoștinței lui Dumnezeu'. Romani 11:33. Ne uimește jertfa Mântuitorului, Care a schimbat tronul cerului pe ieslea și tovărășia îngerilor adoratori pe dobitoacele staulului. Mândria și autosuficiența omenească sunt muștrate în prezența Sa. Totuși, aceasta n-a fost decât începutul minunatei Sale coborâri. Ar fi fost o umilire aproape infinită pentru Fiul lui Dumnezeu să ia natura omenească, chiar și atunci când Adam se afla în nevinovăția lui în Eden. Dar Isus a primit natura omenească atunci când neamul omenesc fusese slăbit de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El a acceptat rezultatele lucrării marii legi a eredității. Ce anume erau aceste rezultate se vede din istoria strămoșilor Săi pământești. A venit cu o asemenea ereditate pentru a împărtăși întristările și ispitele noastre și pentru a ne da pilda unei vieți fără păcat. Dorința veacurilor, 48.

Când un om îndeplinește cerințele Evangheliei, atunci primește o minte nouă, chiar mintea lui Hristos; însă trupul, sau, cum îl numește și Pavel, carnea, este schimbat la A Doua Venire. Natura inferioară, care constă din simțăminte, nu este înlăturată la convertire. Acele simțăminte, care constituie o parte a caracterului moral, rămân până la A Doua Venire. Ele reprezintă sistemul emoțional, care este asociat cu sistemul hormonal. Ele reprezintă simțurile, care sunt asociate cu sistemul nervos. Toate elementele naturii inferioare a omului, care sunt socotite drept simțăminte, sunt împărțite în două categorii de bază. O categorie o reprezintă tendințele pe care le-am moștenit de la strămoșii noștri, iar cealaltă categorie o reprezintă tendințele cultivate pe care le-am dezvoltat prin propriile noastre alegeri.

Unele tendințe ereditare fac pur și simplu parte din alcătuirea umană, iar anumite tipuri dintre ele sunt îndreptate spre a face răul. Tipurile de simțăminte cultivate sunt cele pe care le stabilim prin propriile noastre alegeri, iar tendințele ereditare sunt transmise prin „marea lege a eredității”.

Isus "a luat asupra Sa natura omenească atunci când neamul omenesc fusese slăbit de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El a acceptat consecințele lucrării marii legi a eredității.

Care au fost aceste consecințe se vede în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o asemenea ereditate ca să ia parte la suferințele și ispitele noastre și să ne dea pilda unei vieți fără păcat." Având asupra Sa rezultatele a patru mii de ani de acțiune a marii legi a eredității, Isus a ținut întotdeauna acele înclinații în supunere prin exercitarea voinței Sale și nu s-a făcut niciodată, nici măcar o dată, părtaș la cultivarea vreunor simțăminte păcătoase.

Dacă Isus ar fi acceptat un trup omenesc, de felul celui pe care l-au avut Adam și Eva înainte de a păcătui, fără a accepta urmările slăbirii umanității care se produsese de-a lungul a patru mii de ani de degradare, atunci El nu ar fi oferit un exemplu al modului în care fiecare copil al lui Dumnezeu poate birui.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Mulți privesc acest conflict dintre Hristos și Satana ca neavând vreo relevanță deosebită pentru propria lor viață; și, pentru ei, el prezintă puțin interes. Dar în lăuntru fiecarei inimi omenești această controversă se repetă. Niciodată nu părăsește cineva rândurile răului pentru slujirea lui Dumnezeu fără a întâmpina asalturile lui Satana. Ispitele la care Hristos a rezistat au fost acelea cărora ne este atât de greu să le rezistăm. I-au fost puse înainte într-o măsură cu atât mai mare, cu cât caracterul Său este superior caracterului nostru. Având asupra Sa cumplita povară a păcatelor lumii, Hristos a rezistat probelor privitoare la poftă, la iubirea lumii și la acea iubire de arătare care duce la presumpțiune. Acestea au fost ispitele care i-au biruit pe Adam și Eva și care ne biruie atât de ușor pe noi.

Satana invocase păcatul lui Adam ca dovadă că legea lui Dumnezeu era injustă și că nu putea fi ascultată. În natura noastră omenească, Hristos avea să răscumpere căderea lui Adam. Dar când Adam a fost asaltat de ispititor, niciunul dintre efectele păcatului nu se afla asupra lui. Se afla în tăria bărbăției desăvârșite, având deplina vigoare a minții și a trupului. Era înconjurat de slava Edenului și se afla în părtășie zilnică cu ființe cerești. Nu a fost așa cu Isus când a intrat în pustie ca să se confrunte cu Satana. De patru mii de ani neamul omenesc slăbise în tăria fizică, în puterea minții și în valoarea morală; iar Hristos Și-a asumat slăbiciunile omenirii degenerate. Numai astfel putea El să-l salveze pe om din cele mai de jos adâncimi ale decăderii sale.

Mulți susțin că era imposibil ca Hristos să fie biruit de ispită. Atunci El nu ar fi putut fi așezat în poziția lui Adam; nu ar fi putut dobândi biruința pe care Adam a eșuat să o dobândească. Dacă noi am avea, în orice sens, un conflict mai încercător decât a avut Hristos, atunci El nu ar putea să ne vină în ajutor. Dar Mântuitorul nostru a luat asupra Sa natura umană, cu toate neputințele ei. El a asumat firea omenească, cu posibilitatea de a ceda ispitei. Nu avem nimic de îndurat pe care El să nu-l fi îndurat.

În ce-L privește pe Hristos, ca și în cazul sfinteii perechi în Eden, pofta a constituit temeiul primei mari ispite. Chiar acolo unde a început ruina, trebuie să înceapă lucrarea răscumpărării noastre. Așa cum, prin îngăduirea poftii, Adam a căzut, tot astfel, prin înfrânarea poftii, Hristos trebuie să biruiască. "Și după ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, după aceea a flămânzit. Și când a venit la El ispititorul, i-a zis: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini. Dar El, răspunzând, a zis: Este scris: 'Nu numai

cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu!."

Din vremea lui Adam până la vremea lui Hristos, îngăduința de sine sporise puterea poftelor și a patimilor, până când acestea ajunseseră să aibă un control aproape nelimitat. Astfel, oamenii ajunseseră degradați și bolnavi, iar prin ei înșiși le era cu neputință să biruiască. În favoarea omului, Hristos a biruit prin îndurarea celei mai aspre încercări. Pentru noi, El a manifestat o stăpânire de sine mai puternică decât foamea sau moartea. Iar în această întâia biruință erau cuprinse și alte aspecte care intervin în toate luptele noastre cu puterile întunericului. Dorința veacurilor, 117.